

VAN

Mario Geurts

Welke boeken lezen advocaten eigenlijk buiten de juridische literatuur, als ze dan nog lezen? Zien ze graag opera, bezoeken ze bioscopen, concerten, galleries? Gaan ze naar toneel? En wat betekent die cultuur voor hen en, misschien, voor hun werk? Mario Geurts (40, eenpitter in Duiven; samenwonend, twee kinderen) kocht het schilderij *De Familie* (1917) door Marius Richters. Een jaar later hangt het tijdelijk in museum Het Schielandshuis te Rotterdam.

Jan Pieter Nepveu
journalist

De Rotterdamse kunstenaar Marius Richters (1878-1955) maakte tekeningen, schilderde in verschillende stijlen en was actief als glazenier. Zijn werk als schilder omvat zowel portretten en landschappen als stillevens en stadsgezichten. De kunstenaar drukte bovendien zijn stempel op de stad met monumentale glas-in-loodramen en wandschilderingen in onder andere de raadzaal van het Stadhuis.

‘Voorheen zou ik gedacht hebben: wat moet ik met die oude rotzooi?’

“Ik heb het schilderij *De Familie* vorig voorjaar gekocht. Normaal gesproken zou ik geen portret kopen van iemand die ik niet ken, maar ik bleef er naar kijken. Ik zag het bij een vriend, een kunsthandelaar bij wie ik was in verband met een kort geding dat te maken had met vervalste kunst. Ik kende de kunstwereld niet en wilde weten hoe die in elkaar stak.

Het schilderij stond in zijn zaak en werd door hem omschreven als een museaal stuk. Ik had helemaal niks met kunst, maar dit schilderij h ad, vond ik, gewoon iets.

Ik kreeg een kunstboek mee en ben dat eens gaan doorbladeren. In eerste instantie was ik er snel doorheen. Maar hoe vaker ik dat boek, een soort kunstbijbel, doorbladerde hoe meer ik sommige werken ging waarderen. En elke keer als een schilderij me aansprak, bleek het werk uit de eerste kwart van de twintigste eeuw te zijn. Toen is mijn liefde voor kunst ontstaan. Voorheen zou ik gedacht hebben: wat moet ik met die oude rotzooi?

Richters was medeoprichter van een vooruitstrevende kunstenaarsbeweging in Rotterdam, *De Branding*. Onder invloed daarvan is het schilderij *De Familie* totstandgekomen. Het is een zelfportret. Hij heeft zichzelf somber neergezet. Zijn gezicht is donker maar als het licht vangt, krijgt het kleur. Zoals hij met licht is gaan werken, dat

vind ik ontzettend knap. Het is de eerste keer dat hij dat op deze manier gedaan heeft. Elke keer ontdek ik weer wat nieuws.

Wat ik heel typisch vind: Richters was een gezinsman, hij had een kind waar hij heel trots op was maar van wie hij alleen de achterkant schilderde. Het is dus geen traditioneel familieportret, want dan zou je iedereen in het gezicht kijken. Het is een momentopname. In die zin is Richters modernistisch bezig geweest. Met name in *De Familie* toont hij voor het eerst oog voor vormen, kleuren en vlakken.

Voorheen had Richters vooral Rotterdamse havengezichten geschilderd. Rotterdammers zijn daar helemaal gek op. Landschappen rond Rotterdam, het havengebeuren, de arbeiders: daar was Richters goed in. In Rotterdam, waar hij altijd heeft gewoond, bestaat grote behoefte aan zijn werk. Het Schielandshuis besteedt daarom aandacht aan deze kunstenaar en brengt werken van hem bij elkaar. Op de tentoonstelling is ook *De Familie* te zien.

Toen ik het schilderij kocht vroeg ik me af of ik kunst zou gaan verzamelen voor mijn pensioen. Het is fiscaal aantrekkelijk en een groot voordeel vind ik dat je er nu al van kunt genieten. Ik heb geen pensioenvoorziening, en van de premies die ik zou moeten betalen word ik echt niet vrolijk. Daar kun je heel wat leuke kunst van kopen! Kijk, en het wordt helemaal interessant als je een schil-

'Toen ik het schilderij kocht vroeg ik me af of ik kunst zou gaan verzamelen voor mijn pensioen. Het is fiscaal aantrekkelijk en een groot voordeel vind ik dat je er nu al van kunt genieten'

derij koopt dat meteen veel aandacht krijgt en door een museum een van Richters' topstukken genoemd wordt! Het Schielandshuis wilde het dolgraag hebben voor de Richters-expositie.

Sinds ik me er een beetje in ben gaan verdiepen, blijkt kunst ontzettend boeiend te zijn. Ik heb daar rust in gevonden. De advocatuur is toch een stressige baan, je zit met termijnen en hebt vaak zaken die samenvallen. Er hoeft maar iets te gebeuren of je werkt weer tot 's avonds laat. Door zo'n schilderij kom ik als het ware weer tot rust. Af en toe als ik er langs loop kijk ik er naar, dan vergeet ik even alles. Als ik lees over een bepaalde schilder of stijl, dan kan ik daar helemaal in opgaan. En

als ik daar over praat, dan blijkt ineens dat veel mensen geïnteresseerd zijn en dat cliënten vaak ook zelf verzamelingen hebben. De kunstwereld is toch wel heel leuk en voor mij totaal iets nieuws.

Het verzamelen van kunst vormt een welkome afwisseling op de advocatuur. Ik wil heel graag veel meer met kunst gaan doen, alleen ontbreekt me de tijd. Dus moet ik keuzes maken. Elk vak heeft z'n negatieve kanten. Je kunt soms in een zaak vastlopen zodat je denkt: pffh... Op zo'n moment onttrek ik me even aan die zaak door me in kunst te verdiepen. Daarna heb ik als het ware weer nieuwe energie en ga ik met een frisse blik weer verder. ”

Marius Richters Rotterdam, Schilder en Glazenier, t/m 22 januari 2006 in Museum Het Schielandshuis, Korte Hoogstraat 31, Rotterdam (www.hmr.rotterdam.nl)